

k zamítnutí žalobního nároku ve věci samé, mohlo se státi jen usnesením pojatým do rozsudku ve věci hlavní, a bylo lze napadnouti je rekurem. Stalo-li se rozhodnutí prvního soudu o mezitímním určovací návrhu rozsudkem a strana napadla tento výrok odvoláním a rozhodl-li odvolací soud o něm tak, že usnesením rovněž odmítl z formálních důvodů mezitímní určovací návrh, jde vpravdě o souhlasná usnesení, proti nimž jest další opravný prostředek vyloučen (§ 528 c. ř.).

(Rozh. ze dne 22. března 1932, R I 169/32.)

Za řízení o žalobě o nepřípustnost exekuce učinila žalovaná mezitímní určovací návrh, jež první soud rozsudkem zamítl, máje jej za nadbytečný vzhledem k zamítnutí žalobního nároku ve věci samé. Odvolací soud k odvolání žalované mezitímní určovací návrh odmítl. Nejvyšší soud rekurs, správně dovolací rekurs, odmítl.

Důvody:

Žalovaná učinila za ústního jednání návrh podle § 259 druhý odstavec c. ř. s. na určení ve smyslu § 236 čs., že jest podle odpůřčího řádu odporovatelným a proti žalované právně bezúčinným právní jednání mezi žalobcem a povinným, podle něhož zboží vyrobené exekutem zůstane vlastnictvím žalobcovým. O návrhu tom rozhodl první soud tak, že návrh zamítl, správně však odmítl, an jej věcně nevyřídil, máje jej za nadbytečný vzhledem k zamítnutí žalobního nároku ve věci samé. Nebylo-li však výrokem prvního soudu vysloveno, zda tu jest či není právní poměr tvrzený žalovanou, což by se musilo ovšem státi ve formě rozsudku (§ 236 první odstavec, poslední věta c. ř. s.), nýbrž byl-li mezitímní určovací návrh žalované odmítnut, mohlo se toto rozhodnutí (odmítnutí návrhu) státi jen usnesením, pojatým ovšem do rozsudku ve věci hlavní a bylo lze podle § 514 c. ř. s. napadnouti je rekurem. Napadla-li žalovaná výrok prvního soudu o mezitímním návrhu především odvoláním, třebas se tak mělo státi jen rekurem a rozhodl-li odvolací soud o něm přihlížeje k opravnému prostředku žalované neprávem jako k odvolání — tak, že usnesením rovněž odmítl z formálních důvodů mezitímní určovací návrh žalované, jde vpravdě o souhlasná usnesení nižších soudů, ano jinak nesejde na tom, že důvody, z kterých odvolací soud odmítl návrh byly podstatně jiné než důvody, ze kterých první soud učinil své rozhodnutí. Podle § 528 c. ř. s. jest rekurs proti rozhodnutí soudu druhé stolice, kterým bylo potvrzeno napadené usnesení prvního soudu, nepřípustný. Bylo proto rekurs žalované, který jest vpravdě dovolacím rekurem odmítnouti jako nepřípustný, když již tak neučinil první soud. (§ 528 c. ř. s.).

Čís. 11503.

Ustanovení § 252 ex. ř. předpokládá, že otázka příslušenství mezi účastníky exekučního řízení jest nesporná nebo že byla exekučním soudem závazně vyřešena pro všechny účastníky, nebrání však třetí osobě na exekučním řízení nesúčastněné, by ohledně předmětu pojatého do

odhadního protokolu jako příslušenství nemovitosti do dražby vzaté neodporovala exekuci námitkou, že má k němu právo, nedopouštějící výkon exekuce, a by podle § 42 čís. 5 ex. ř. nežádala za odklad exekuce.

(Rozh. ze dne 22. března 1932, R I 173/32.)

Žalobce domáhal se, by byl z exekuce vnucenou dražbou nemovitosti vyloučen přístroj, pojatý do odhadního protokolu, tvrdě, že mu k přístroji přísluší vlastnické právo, a navrhl, by byl povolen odklad exekuce ohledně tohoto přístroje. Soud první stolice návrhu vyhověl, rekursní soud odklad exekuce nepovolil. Důvody: Navržený odklad exekuce ohledně přístroje tvořícího příslušenství exekvované nemovitosti aniž by byla zároveň odložena exekuce ohledně celé nemovitosti, jest vzhledem k §§ 294 a 297 obč. zák. a § 252 ex. ř. nepřípustný z důvodů uvedených v rozhodnutí nejv. soudu čís. sb. 5258, k nimž se poukazuje. Neboť, kdyby byla odložena exekuce jen ohledně přístroje, o nějž tu jde, ohledně nemovitosti pak bylo v ní pokračováno, mohlo by se státi, že by přístroj zůstal vlastnictvím dlužníka, kdežto vlastnictví k nemovitosti by přešlo příklepem na jinou osobu, čímž by přístroj pozbyl vlastnosti příslušenství a byla by naň přípustna jen exekuce na movitost, čímž by vymáhající věřitel vedoucí exekuci vnucenou dražbou, ztratil své zástavní právo.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Stanoví-li § 252 ex. ř., že příslušenství nemovitosti, jež jest na ní (§§ 294 až 297 obč. zák.), smí býti vzato do exekuce jen s nemovitostí samou, předpokládá, že otázka příslušenství mezi účastníky na exekučním řízení jest nesporná neb exekučním soudem závazně vyřešena pro všechny účastníky (srov. sb. n. s. 8502). Ale ustanovení § 252 ex. ř. nebrání třetí osobě na exekučním řízení nesúčastněné a právě proto podle § 37 ex. ř. zvlášť chráněné, by ohledně předmětu pojatého do odhadního protokolu jako příslušenství nemovitosti do dražby vzaté exekuci neodporovala námitkou, že k němu má právo, nedopouštějící výkon exekuce, a by podle § 42 čís. 5 ex. ř. nežádala za odklad exekuce a takto pro případ, že ve sporu zvítězí, zachránila své právo před věřiteli nemajícími nárok na uspokojení z jejího majetku. Bylo proto dovolacímu rekursu vyhověno a rozhodnuto jak výše uvedeno, při čemž se podotýká, že otázka, zda přísluší dovolací rekurentce k přístroji právo, nedopouštějící výkon exekuce, bude řešena teprve ve sporu zahájeném o jejím odporu podle § 37 ex. ř., a že musí býti ponecháno úvaze vymáhající strany, zda chce přes to, že bylo odloženo dražební řízení co do tohoto přístroje, pokračovati v exekuci.

Čís. 11504.

Nárok na bolestné podle § 1325 obč. zák. má jen ten, kdo byl škodnou událostí bezprostředně poškozen na těle nebo na zdraví, nikoliv ten, kdo utrpěl poruchu zdraví tím, že jiná osoba utrpěla úraz.

(Rozh. ze dne 22. března 1932, Rv I 2097/30.)